

Farář ve Wimbledonu

VOJTĚCH ELIÁŠ je českým knězem, který tři roky sloužil v londýnské farnosti Wimbledon a do toho ještě pravidelně létal do Paříže sloužit mši svatou českým přistěhovalcům. Je kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze a v současné době ho najdete ve farnosti Chvaly v Horních Počernicích.

Milý Vojtěchu, jste z věřící rodiny?

Přesně tak. Narodil jsem se do věřící rodiny, celkem nás bylo šest dětí – já patřím do té starší poloviny: mám dvě starší a tři mladší sestry. Všichni jsme chodili do kostela, tatínek hrál na varhany a maminka i holky byly v lavici a já jsem chodil ministrovat ještě dříve, než jsem začal chodit do školy. Jako ministrant jsem asi šíleně zlobil, až mě jednou pan farář vyhodil z kostela. Tak jsem začal chodit ministrovat do jiného kostela, kde to se mnou starý bratr augustinián vydržel. Kolem patnácti jsem se vrátil, myslím, že už jsem byl asi trochu hodnější.

Co jste provedl?

Já si to pamatuji pouze částečně, ale vím, že to bylo během svatby. Abych se trochu uklidnil, dal mi pan farář za úkol držet nevěstě závoj. Připomínal mi oštěz od koně, a tak dlouho jsem s ním cloumal, až jsem ho urval. To byla pro faráře poslední kapka, vyhodil mě a řekl mi, ať už tam nechodím. Byl to tak silný emocionální zážitek, že si ho pamatuji dodnes.

Nebude vám vadit, když to zveřejníme?

Úplně klidně, stejně to o mně všichni vědí. (Smích.) Mimochodem se jednalo o známé-

ho pražského faráře Jiřího Reinsberga a bylo to při svatbě v kostele svatého Havla. Nevěstu ani ženicha si nepamatuji, ale oni určitě nezapomněli.

Váš děda Vladimír Eliáš padl na konci 2. světové války. Ovlivnilo vás to nějak?

V dětství určitě ne, pamatuji si jenom, že jsme se chodili modlit na hrob. Teď v dospělosti už trochu více, protože vycházejí najevo detaily z jeho tragické smrti v poslední den války.

Mně se zdá, že máte jeho geny, protože v semináři, ještě v období komunismu, jste údajně spálil nějaký seznam pro StB (Státní bezpečnost). Je to pravda?

Nebyla to taková hrůza, jak to líčíte. V semináři, ještě před sametovou revolucí, fyzické hrozně brojili proti řeholníkům a řeholním řádům. V prvním ročníku nám dali podepsat, že nejsme členy žádného řádu a že do žádného ani v budoucnu nevstoupíme. Všichni tajní řeholníci měli od svých představených instrukce, ať to klidně podepíší a nedělají si s tím hlavu. Ale my obyčejní kluci jsme žádné instrukce neměli a k velkému překvapení toho fízla (měl funkci tajemníka fakulty) jsem mu řekl, že teď sice nejsem členem žádného řádu, ale do budoucna se nechci k ničemu zavazovat.

On z toho šlel, ale pak se bohužel ukázalo, že jsem byl jediný, kdo to nepodepsal. Zavolał si mě soukromě, a aby mě zlomil, vytáhl papíry všech těch kluků, co podepsali. Já jsem se v nich začal hrabat a před ním jsem je hodil do kamen. Možná to byl zkrat, možná to bylo pod vedením Ducha Svatého.

Mše svatá v Kapli sv. Václava

On úplně oněměl, to si pamatuju, a pak jenom řekl: „Co jste to udělal?“ Já na to: „To nejlepší, co jsem mohl udělat.“ No, a pak mě vyhodili ze školy.

Knězem jste se ale nakonec úspěšně stal.

No, úspěšně, z Boží vůle. On mě skutečně vyhodil, odjel jsem domů do Prahy a samozřejmě, že jsem to obřečel, celá rodina to obřečela. Ihned druhý den jsem šel za panem kardinálem Tomáškem a on mi jako skutečně moudrý otec krásně poradil: „Vrať se zpátky a dělej, jako by se nic nestalo. Oni by tě nakonec nevyhodili kvůli tomu, že jsi spálil nějaké papíry, ale kvůli tomu, že nechodíš do školy.“

Tak jsem přišel druhý den zpátky a dělal, jakoby nic. A ono to skutečně prošlo. Za to všechno děkuji kardinálu Tomáškoví, který mi tak moudře poradil.

Dr. Vojtěch Eliáš, 57 let, vysvěcen v roce 1991, kanovník Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze, farář ve farnosti Chvaly v Praze-Horních Počernicích. Přípravu na kněžství jsem dokončil v roce sametové revoluce. Před tím jsem byl aktivní v turistickém oddíle, který byl vlastně skautský oddíl, ale skautský slib jsem složil až jako kněz. Miluji – až vášnivě – matematiku, ale současně hraji na hoboj a klavír. V semináři jsem se věnoval gregoriánskému chorálu a vůbec organizování zpěvu. Přednášel jsem na teologické fakultě: nejprve Starý zákon, po studiích na Papežské salesiánské univerzitě v Římě pro změnu pedagogiku a katechetiku. V té době jsem také učil na Arcibiskupském gymnáziu v Praze. 1. 12. 2012 jsem byl jmenován biskupským vikářem pro diakonii a měl jsem na starosti všechny charity a podobné organizace v diecézi, zavádění a koordinaci kaplanské služby do nemocnic v Praze. V letech 2015–2018 jsem se stal o český mluvící katolíky v Londýně a Paříži. Od roku 2018 jsem ve farnosti Chvaly, tedy Praha-Horní Počernice. Oblíbená kniha: Slova do mlčení, Karl Rahner. Právě teď ale čtu: Kvantová revoluce. Jak kvantové počítače změní svět, Michio Kaku. Oblíbený citát: Člověče, snaž se, Pán Bůh ti pomůže!

Hlavní wimbledonský tenisový dvorec

To je neuvěřitelný příběh. Pojdme ale udělat krok zpět do minulosti. Co vás vedlo k rozhodnutí stát se knězem?

Je to sice zvláštní, ale já jsem chtěl být knězem vždycky, nedošlo u mě k nějakému náhlému procitnutí. Maminka říkala, že jsem to chtěl už od dětství. Když jsem se pak hlásil na fakultu, skutečně jsem se upřímně ptal sám sebe, jestli to chci a jestli to chce taky Pán Bůh. Pro mě bylo důležitým znamením, že mi služba u oltáře dělá radost. Ministrvání se mi líbilo a bavilo mě. Je to zvláštní, ale platí to dodnes. Mě baví být farářem, mám z toho radost a myslím si, že to je hezký způsob života.

Je radost dobrá rozlišovací metoda, jak rozpoznat své povolání?

Určitě ano. Pán Bůh by nám přece nedal nějaké schopnosti, a přitom by nechtěl, abychom je uplatňovali. To by byla hloupost. Jestli mě něco baví a jde mi to, tak je to určitě znamením, že to mám dělat. Pán Bůh nechce, abychom dělali něco, co nás vůbec nebaví a nejde nám to. Že je to někdy těžké, to k tomu patří, to přece víme všichni. Když někdo hraje rád fotbal, taky musí občas na tréninku dělat věci, které ho nebaví. To prostě patří k věci.

Jak se stalo, že jste se dostal do Londýna?

Moje služba církvi mě přivedla k úkolům, jako učit na vysoké škole, a také jsem byl prezidentem Arcidiecézní charity a pracoval v různých vysokých církevních funkcích. Ale vedle toho jsem toužil dělat obyčejného faráře. Tak jsem šel za kardinálem Dominikem, aby mě poslal někam do farnosti, protože jsem se na tuhle práci vždycky těšil. Ale on mi řekl, že pokud mě teď pošle do farnosti, budou se všichni ptát, co jsem provedl. A tak navrhl, že mě na tři roky pošle do Anglie a po návratu už budou dveře do normální farnosti otevřené. Měl jsem bydlet v Londýně a ještě jednou měsíčně dojíždět sloužit mši svatou v češtině do Paříže pro českou komunitu. Když jsem se šel představit londýnskému arcibiskupovi, tak jeho první otázka byla: „Chlape, co jste provedl, že vás poslali k nám do Anglie?“ (Smích.) Takže takhle se to stalo.

Jak to v Anglii probíhalo?

Původní představa byla, že tam budu mít na starosti český hovořící katolickou komunitu. Ale ukázalo se, že ta komunita zestárla trochu víc, než jsme si v Česku uvědomili. Domluvil jsem se se svým biskupem v Praze,

Žehnání motorek